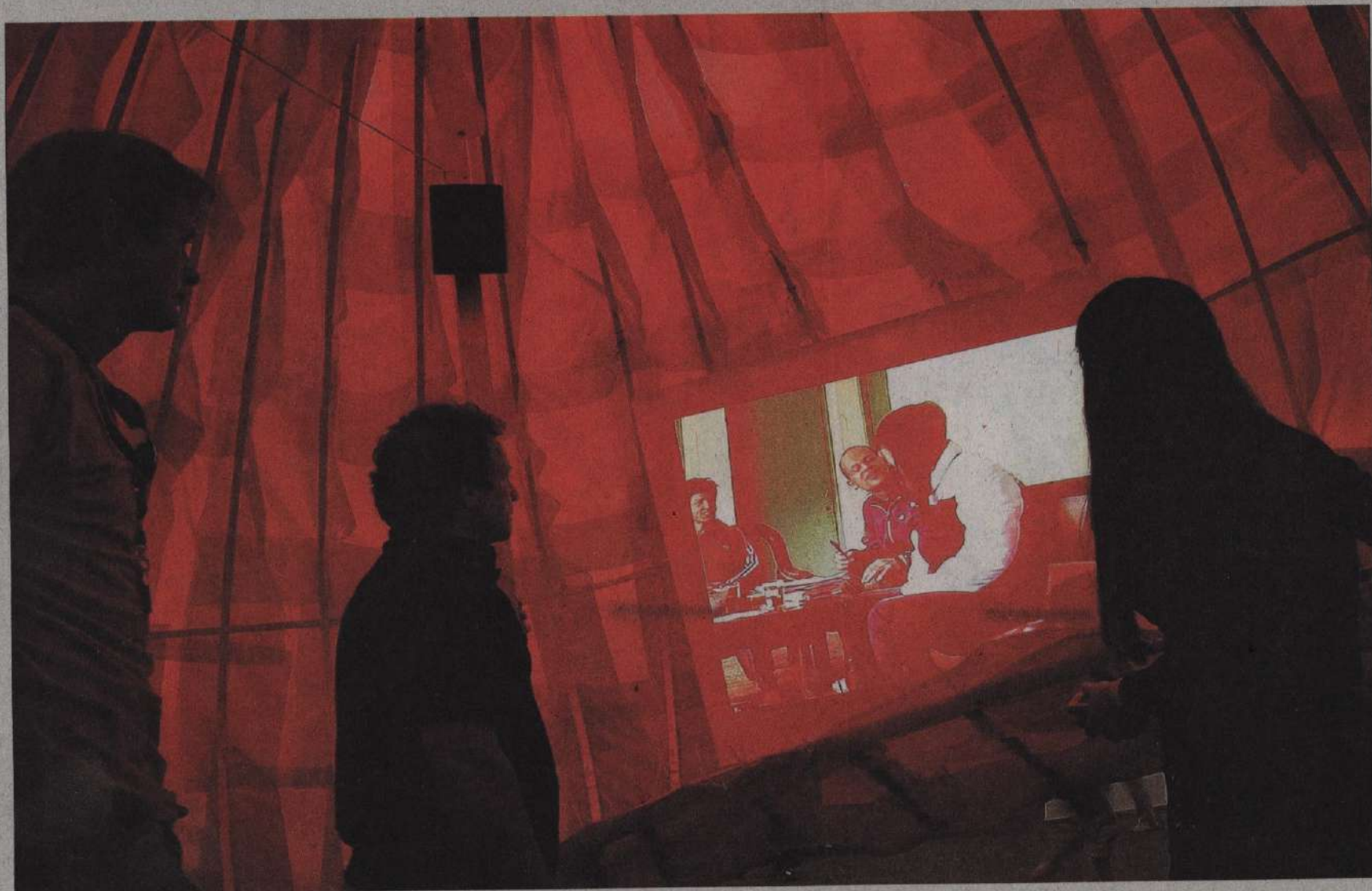

Vrouwenstrijd zonder humor

■ Erik van Lieshout projecteert zijn video in een gigantisch uitvergroete Chinese lampion.

‘Wat denkt uw vrouw van uw droge, ruwe handen? Het is een van de vragen uit de enquête waarmee de Venetiaanse kunstenares Monica Bonvicini bouwvallers wereldwijd bevroegt. De antwoorden staan te lezen op *If I Can't Dance, I Don't Want to Be Part of Your Revolution* in het MuHKA. Moet het feminisme nog spierballen kweken voor het volwassen kunst wordt?’

DOOR ELIJANE VAN DEN ENDE

Wat is de rol van het feminisme in de laattwintigste-eeuwse kunst? Die vraag is het uitgangspunt van dit vierde en laatste deel van een project van *If I Can't Dance*, het Nederlandse “platform voor performatieve praktijken”. De ondertitel luidt belovend *Feminist Legacies and Potentials in Contemporary Art Practice*. Daarbij wordt ook teruggekeerd naar de

grote papieren rol uit 1965 van Jef Geys, waarin de onderwijzer een reeks vragen stelt zoals ‘is een vrouw baas in eigen buik?’.

Met *She Is Pregnant Again* (2004) en *We Are Pro Choice* (2007) raakt de Noord-Ierse Cathy Wilkes opnieuw dat vraagstuk van zwangerschapsonderbreking aan. Haar fragiele witte doeken worden ontsierd door een gelige vlek en opgehoogd door een breekbaar porseleinen theekopje of een elegant borrelglasje dat onherroepelijk aan diggelen valt als de draad knapt.

De breekbaarheid, maar ook de kracht van een meisje worden opgeroepen in de video van de Deurnse Erik van Lieshout. In China probeerde hij een jong meisje het woord ‘*feminism*’ te doen uitspreken. Het wordt vermorzeld tot ‘*family*’ en hij probeert haar ook te doen participeren in een traditioneel strijdgevecht. Het zorgt voor rode wangen, zo rood als de uitvergroete Chinese lampion waarin hij zijn video projecteert. Opzweepend rood

zijn ook de grote geschilderde doeken van de Duitse Jutta Koether. Zij liet zich inspireren door de werken van Rubens in het naburige museum.

Vleugje ironie

Lili Dujourie, die zo prominent aanwezig was op de recentste *Documenta* van Kassel, probeert met twee video's, *Madrigaal* (1975) en *Enjambement* (1976) het lijfelijke genderverschil uit te vlakken. Twee lichamen in strakke jeans rollen en krollen over de vloer. Wie is de man? Wie is de vrouw? Zeker in de jaren zeventig is uniseks erg modisch en worden de man-vrouwverschillen met gezwinde krachten neergesabeld. Bovendien siert subtiliteit het werk van Dujourie.

Toch bereikt geen enkel werk in dit brede aanbod het niveau van de poignante beelden van Pipilotti Rist, van Mona Hatoum of van de ouderdomsdenken van het beeldende vrouw-zijn,

Louise Bourgeois.

Dat het feminisme de kunstscène door-eengeschud heeft, lijdt geen twijfel maar met deze expo lijkt de vrouwenstrijd consequentie, consistentie en vooral humor te ontberen.

Dat is niet het geval in het oeuvre van de jonge Limburger Ives Maes (29), die op de hoogste verdiepingen van het MuHKA tentoontstelt. Maatschappelijke betrokkenheid en milde ironie gaan hand in hand in zijn foto's en installaties. Zijn *Recyclable Refugee Camp* is een reeks handzame shelters voor een vluchtelingenkamp met afbreekbare woon-eenheden – het lijken wel strandhokjes –, latrines en zonneschermen. Maes monkt op een esthetische manier met politieke correctheid en dat levert sterke beeldende kunst op.

If I Can't Dance en *Recyclable Refugee Camp* van Ives Maes tot 6 januari in het MuHKA, Antwerpen, www.muhka.be.